

Anonymiseret version

Oversættelse

C-168/19 - 1

Sag C-168/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

25. februar 2019

Forelæggende ret:

Corte dei Conti – Sezione Giurisdizionale per la Regione Puglia
(Italien)

Afgørelse af:

10. juli 2018

Sagsøger:

HB

Sagsøgt:

Istituto Nazionale della Previdenza Sociale

DEN ITALIENSKE REPUBLIK**CORTE DEI CONTI (revisionsret)****Kendelse nr. 125/2018****Sezione giurisdizionale per la Regione Puglia (afdelingen for regionen
Apulien)**

[udelades],

har afsagt følgende

KENDELSE

i sagen [udelades] anlagt af **HB** [udelades], mod **Istituto Nazionale della
Previdenza Sociale (I.N.P.D.A.P.)**, [udelades].

*****

1. HOVEDSAGEN

Ved stævning forkyndt for Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (det nationale socialsikringskontor; herefter »I.N.P.S.«) den 21. juli 2017 har HB anlagt sag mod I.N.P.S. med påstand om anerkendelse af, at han har ret til at modtage sin pension i Portugal uden italiensk skat.

Sagsøgeren, der modtager en pension, som allerede administreres af Istituto Nazionale di Previdenza e Assistenza per i dipendenti dell'Amministrazione Pubblica (det nationale socialsikringskontor for ansatte i den offentlige forvaltning, I.N.P.D.A.P.), registreret ved nr. 17130153 og løbende fra den 1. august 2007, flyttede til Portugal og meddelte, ved anbefalet brev af 16. december 2015, I.N.P.S. sit ønske om månedligt at modtage sin pension uden nogen italiensk skat i henhold til artikel 18 og artikel 19, stk. 2, i lov nr. 562 af 10. juli 1982, som har ratificeret overenskomsten mellem Den Italienske Republik og Den Portugisiske Republik til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse, for så vidt angår indkomstskatter.

I.N.P.S. gav sagsøgeren afslag på ovennævnte anmodning ved foranstaltning af 23. december 2015, hvori det blev bemærket, at personer, som modtager en pension fra den italienske stat »i henhold til overenskomstens artikel 19 er udelukket fra muligheden for at opnå skattemæssige fordele i Portugal. Skattefritagelse kan opnås af alle italienske statsborgere, som modtager en pension fra den private sektor«.

I.N.P.S. har givet møde og den 7. april 2017 indgivet et indlæg sammen med en administrativ rapport, hvori grundlaget for sagsøgerens anmodning anfægtes med den begrundelse, at »pensionsmodtagere, der tidligere var ansat i den private sektor, [org. s. 2] alene skal opfylde kravet om bopæl for at opnå bruttobeløbet af pensionen, hvorimod en pensionsmodtager, der tidligere var offentlig ansat, kun opnår fritagelse for italienske skatter, når vedkommende har opnået udenlandsk statsborgerskab«.

2. NATIONAL LOVGIVNING

I den foreliggende sag finder følgende bestemmelser anvendelse.

– [Lov] **nr. 562 af 10. juli 1982** (*Gazzetta Ufficiale [della Repubblica Italiana]*, almindelig serie nr. 224 af 16.8.1982)

ARTIKEL 18. (Pensioner)

Medmindre bestemmelserne i artikel 19, stk. 2, medfører andet, beskattes pensioner og andre lignende vederlag, der udbetales til en person med bopæl i en kontraherende stat for tidligere ansættelse, kun i den pågældende stat.

Artikel 19 (Offentlige hverv)

2. a) Pensioner, der udbetales direkte af, eller af fonds oprettet af, en kontraherende stat eller dens politiske eller administrative underafdelinger eller lokale organer til en fysisk person for udøvelse af hverv for denne stat eller dette lokale organ, beskattes kun i den pågældende stat.

3. KORT FREMSTILLING AF BEGRUNDELSEN FOR FORELÆGGELSEN

De i hovedsagen relevante omstændigheder omfattes af EU-rettens anvendelsesområde, fordi selv om direkte beskatning henhører under medlemsstaternes kompetence, skal de dog udøve kompetencen under overholdelse af EU-retten, sådan som Domstolen allerede har fastslået (jf. senest dom af 19.11.2015, *Hirvonen*, C-632/13, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

Medlemsstaternes beføjelser på området for direkte beskatning er ganske vist udtryk for deres fiskale suverænitet og henhører ikke under Fællesskabets enekompetence, men skal alligevel udøves under overholdelse af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder, som udgør grundlaget for det indre markeds oprettelse og funktion. **[Org. s. 3]** Således er der en potentiel forbindelse mellem enhver national skattebestemmelse og enhver bestemmelse i traktaten, der er direkte anvendelig, med den heraf følgende almindelige indskrænkning af medlemsstaternes fiskale suverænitet på området for direkte beskatning og behovet for at overholde især artikel 21 TEUF, som udgør referencebestemmelsen i den foreliggende sag.

Domstolen har således fastslået (dom af 19.11.2015, *Hirvonen*, C-632/13), at en pensionsmodtager, som forlader den medlemsstat, hvor vedkommende har tilbragt hele sit arbejdsliv for at flytte til en anden medlemsstat, kan påberåbe sig den frie bevægelighed som unionsborger i henhold til artikel 21 TEUF, når den pågældendes situation ikke er omfattet af den frie bevægelighed, der er sikret ved artikel 45 TEUF (jf. i denne retning dom af 9.11.2006, *Turpeinen*, C-520/04, præmis 16-23).

Det er ubestridt, at de af hovedsagen omhandlede italienske bestemmelser indfører en forskellig behandling mellem italienske pensionsmodtagere fra den private sektor og italienske pensionsmodtagere fra den offentlige sektor, såfremt begge har bopæl i Portugal, idet den forskellige skattemæssige behandling – gunstigere for de førstnævnte og mindre fordelagtig for de sidstnævnte – bevirker en hindring for den frie bevægelighed i EU.

Domstolen (dom af 9.11.2006, *Turpeinen*, C-520/04) har fastslået, at »[n]ationale bestemmelser, der er til skade for visse af landets egne statsborgere, alene fordi de har udnyttet deres ret til frit at færdes og opholde sig i en anden medlemsstat, [således udgør] en ulige behandling, der er i strid med de principper, der ligger til grund for unionsborgerskabet, nemlig princippet om, at unionsborgerne skal tilsikres den samme retlige behandling under udøvelsen af deres ret til fri bevægelighed« (præmis 22). I den foreliggende sag er ulempen kun indirekte, fordi den er knyttet til, at pensioner for tidligere private ansatte behandles forskelligt fra pensioner for tidligere offentlige ansatte.

Endvidere bevirker den forskellige skattemæssige behandling af pensioner for italienske statsborgere, der flytter til Portugal, afhængigt af, om de tidligere var offentlige eller private ansatte, en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, som er forbudt i medfør af artikel 18 TEUF, fordi de førstnævnte blot skal opfylde kravet om bopæl, hvorimod de sidstnævnte også skal opnå portugisisk statsborgerskab.

Princippet om forbud mod forskelsbehandling indebærer generelt, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet.

Domstolen har fastslået, at ligebehandlingsprincippet ikke kun forbyder direkte eller åbenlys forskelsbehandling (*overt discrimination*), men desuden enhver form for indirekte eller skjult forskelsbehandling (*covert discrimination*), [org. s. 4] som ved anvendelse af andre kriterier reelt fører til det samme resultat.

Det præjudicielle spørgsmål, som forelægges Domstolen, kan således formuleres som følger: »Skal artikel 18 TEUF og 21 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstats bestemmelser foreskriver, at en person, som har bopæl i en anden medlemsstat, som har oppebåret hele sin indkomst i den første medlemsstat, men som ikke har statsborgerskab i den anden medlemsstat, beskattes uden de skattemæssige fordele i den sidstnævnte medlemsstat?«

KONKLUSION

[Udelades]

Sagen udsættes på den præjudicielle afgørelse.

[Udelades] Bari [udelades], den 10. juli 2018 [udelades]